

TEKSTI: MIRVA HEIKKILÄ
 KUVA: PETTERI EEROLAN ARKISTO

”Aikuiskasvatuksen piirissä voi tutkia mitä moninaisempia asioita”

Jyväskylän yliopiston opettajalle ja tutkijalle **Petteri Eerolalle**, 38, opettaminen on vähintään yhtä tärkeää kuin tutkiminen.

MINUSTA TULI TUTKIJA aivan sattumalta. Päädyin Tampereelle opiskelemaan kasvatus- ja yhteiskuntatieteitä, mutta minulla ei ollut juurikaan käsitystä siitä, millaista työtä haluaisin tehdä. Akateemisen maailman työnkuvat eivät olleet minulle kovinkaan tuttuja, koska lähipiirissäni ei juuri ollut korkeakoulutettuja. Kiinnostuin kuitenkin heti opintojen alussa kasvatuksen yhteiskunnallisia kysymyksiä tarkastelevasta kasvatus- ja aikuiskasvatustieteestä, yksilön ja yhteiskunnan suhdetta käsittelevästä sosiologiasta sekä kriittisestä yhteiskuntatieteellisestä perhetutkimuksesta. Kandidatutkimukseni teema, isyys, miesten tekemä hoiva ja sukupuolittunut vanhemmuus, kumpusi omasta elämästäni, kun odotimme esikoistamme. Asiat jotenkin vain menivät niin, että huomasin jatkavani samasta tematiikasta ensin graduun ja sitten väitöskirjaan.

JOS EN TUTKISI, en tiedä mitä tekisin. Olen työskennellyt maisteriksi valmistuttuani päätoimisesti vain yliopistossa, joista nyt vuoden ajan etuoikeutetusti ja onnekaasti vakituisessa työsuhteessa. Opetus ja opiskelijoiden ohjaaminen vievät suurimman osan työajastani, mikä sopii minulle, sillä opettaminen on



Kasvatustieteen tohtori ja yhteiskuntatieteiden maisteri Petteri Eerola kokee itsensä akateemiseksi nomadiksi, mistä on sekä hyötyä että haittaa.

vähintään yhtä tärkeää kuin tutkiminenkin. Opiskelijat ovat nuoria kollegoitani, ja seminaarit kehittävät omaa ajatteluaani siinä missä tieteelliset konferenssit.

OPISKELIJAT OVAT NUORIA KOLLEGOITANI, JA SEMINAARIT KEHITTÄVÄT OMAA AJATTELUANI SIINÄ MISSÄ TIETEELLISET KONFERENSSIT.

AIKUISKASVATUSTIEDETTÄ TARVITAAN yhteiskunnassa – tieteenalan piirissä vakiintuneiden metaforien mukaisesti – siltatieteenä tai risteysasemana, joka yhdistää erilaisia tieteenala- ja teoriaperinteitä kasvatustieteistä, yhteiskuntatieteistä ja humanistisista tieteistä. Syvälliselle ja laaja-alaiselle ymmärtämiselle on epävarmuuksien ja sirpaleisen tiedon maailmassa entistä enemmän tarvetta. Aikuiskasvatus on siitäkkin hieno tiede, että sen piirissä voi tutkia melkeinpä mitä vain.

PARAIKAA SELVITÄN, vaikuttaako isän pitämä perhevapaa ja perhevapaan kesto siihen, miten ja missä määrin vanhemmat jakavat vanhemmuutta. Olemme jo esitelleet kollegoiden kanssa ensimmäisiä tuloksia konferensseissa, ja parhaillaan työstämme artikkelikäsittelemme vertaisarviointipalautteen pohjalta. Tutkimukseni käsittelee ylipäätään isyyttä, vanhemmuutta ja miesten hoivaa. Lisäksi olen tutkinut muun muassa perhekäsityksiä, lastenhoitopolitiikkaa ja kulttuurisia käsityksiä mieheydestä. Identifioidun ennen kaikkea perhe- ja läheissuhteiden tutkijaksi, mutta teen tutkimusta laaja-alaisesti yhteiskunta- ja kasvatustieteiden sekä sukupuolentutkimuksen raja-alueilla.

Toivon, että pystyn tulevaisuudessakin tekemään oman tutkimuslinjani mukaista tutkimusta, myös kansainvälisesti. Olen ajoittain kokenut itseni eräänlaiseksi akateemiseksi nomadiksi, joka seilaa yhteiskuntatieteiden ja kasvatustieteiden välillä, kuulumatta täysin kumpaakaan. Oppiaineisiin sidottuja työtehtäviä haettaessa monialaisuudesta on joskus ollut haittaa, mutta tutkimukselle se on ehdottomasti rikkaus.

ESIKUVINANI PIDÄN lukuisia entisiä ja nykyisiä – sekä virkaiältään vanhempia että nuorempia – kollegoita,

joiden kanssa olen saanut työskennellä. Olen ollut onnekas, kun minulla on tutkijanurani aikana ja etenkin sen alkupuolella ollut mentoreita ja vanhempia kollegoita, jotka ovat tukeneet oman tien löytämistä akateemisessa maailmassa.

KOLLEGOILTA SAAN voimaa ja intoa omaa tekemiseeni. Ilman heitä olisin luultavasti lopettanut tutkimuksen tekemisen aikapäiviä sitten. Erityisen tärkeitä minulle ovat perheiden ja läheissuhteiden tutkijakollegat Suomessa ja kansainvälisesti. Useista on tullut tärkeitä ystäviä. Oman laitoksen ja oppiaineen lähikollegoiden tuki on opetusarjessa tärkeää.

KUN EN TUTKI, arkeni pyörii pääasiassa kolmen alaja yläkoulukäisen lapseni ympärillä. He tosin ovat jo sen verran isoja, että tärkeille harrastuksille, kuten puutarhahommille, pyöräilylle ja kaveriporukan lukupiirille, löytyy aikaa. Korona-aikana olen alkanut pelata videopelejä uudestaan ensimmäistä kertaa sitten yhdeksänkymmentäluvun. Työn ja vapaa-ajan rajaaminen tukee hyvinvointiani ja jaksamistani. Lenkkipoluilla ja pyöräreissuilla ovat tosin ratkonneet myös monet tutkimuksen ongelmat, jotka tietokoneen ääressä ovat tuntuneet mahdottomilta.

Klassikko, johon palaan

Opintojeni alusta alkaen mukanani ovat kulkeneet **Paolo Freiren** ja **bell hooksin** kriittistä pedagogiikkaa ja oppimista yhteisöllisenä ja dialogisena toimintana korostavat tekstit. Olen pyrkinyt toteuttamaan Freiren ja hooksin ajatuksia omassa opetuksessani. Vuosien varrella teoksista käydyt keskustelut omien opettajieni ja opiskelijakollegoideni kanssa ovat pitkälti tehneet minusta sen opettajan, joka olen.

Sarja vie aikuiskasvatuksen tutkijan arkeen ja verkostoihin. Sen tuottaa Aikuiskasvatuksen Tutkimusseura.